ШЛЯХ СТРІЛЬЦІВ І ВОЯКІВ УГА — ЙТИ ПІД ГАСЛОМ КЛЯСОВОЇ БОРОТЬБИ

Виндзор, Онт.

В неділю, 21 грудня, відбулося в Українськім Робітничім Домі в Іст Виндзор, Онт., масове віче бувших стрільців Української Галицької Армії. Скликано його на домагання українських робітників, бувших стрільців УГА, що належать до місцевих робітничих орґанізацій і симпатизують з ними. Воно почалося в 8-ій годині вечером. Але ще далеко до 8-ої години саля УРД була заповнена бувшими стрільцями УГА і робітниками, що хотіли послухати з уст стрільців, як українські корпусники продавали Західню Україну польським і всесвітнім імперіялістом в минулому і як українські панки продовжають ту продажну роботу і досі.

А є тут в Іст Виндзор з пів дозена січовиків зпід стягу "вон ґад, вон флеґ, вон імперор", зпід стягу смітникового гетьмана Павла Скоропадського. Ті "соборники" для більшої відваги запросили собі дітройтських січовиків, тих самих панських слуг, що недавно старалися зірвати протестаційний мітінґ дітройтських робітників на Вест Сайд проти польсько-фашістського терору на Західній Україні. Вони там навіть вікна повибивали в УРД. Їхні собрати там у старому краю помагають польській шляхті громити селян і робітників, а вони тут намагаються зривати робітничі протестаційні мітінґи проти того терору. Роблять неабияку прислугу Пілсудському. Ті панські служальці теж прийшли на віче.

Віче відкрив тов. П. Мокосій. Головою стрільці вибрали тов. Гнідого. Докладчиком був тов. Е. Михайлюк. У своїй півторагодинній промові він широко вияснив, як українська буржуазія і її слуги тягали наших робітників, селян і шкільну молодь у світову війну, потім у війну українсько - польську, а далі у війну проти Радянської України і як вони вкінці завели голодну, обдерту, тифозну галицьку армію до польських таборів у Вадовіцах, Ланцуті, Бресті Литовськім та в інших містах. Промовець теж вияснив, як українська буржуазія і соціял-фашісти приготовляють тепер спільно з польською шляхтою війну проти Радянської України.

Після докладу січовики зпід стягу смітникового гетьмана ставили свої питання, на які тов. Михайлюк відповідав дуже влучно, защо присутні нагороджували його грімкими оплесками.

По заштах і відповідях голова дав слово стрільцям. До слова зголосилося кілька робітників, бувших стрільців УГА й оден пан січовик, назвиско йому пан — так січовики "гетьмана" Скоропадського кличуть себе.

Встав той пан січовик і почав свою плаксиву балаканину.

"Ми, каже він, українці бідні люди. Ми не мали доброго проводу. Ми проливали кров. Але тепер ми вже маємо добрих провідників, отже ми повинні збудувати соборну Україну під прапором..." Під яким саме прапором він таки нам не сказав, бо якийсь стрілець гукнув: "Шаповала". Вчувши про прапор Шаповала, публика вибухла сміхом, а пан січовик розгубився, втратив голову, застогнав і щоби якось вийти з того положення по довгім муканню крикнув "хай живе Україна". Решта його побратимів побачивши, що не туди попали, взялися й собі виходити. Їх піднялося зо два дозини і виходячи, почали співати те саме "Не пора", яку співали наші панки, як віддавали нас в руки Денікіна і польської шляхти. Оден з них при виході викликав пальцем кількох робітників з собою на двір.

Коли січовики вийшли оден робітник встав і сказав, що ті робітники, які вийшли з січовиками, не годяться з їх поглядами, але що вони працюють у Вокер Фандрі, де той панський служалець, що викликував їх, є наганячем, то вони вийшли, щоби не втратити там праці. І справді за деякий час частина тих робітників повернула назад на мітінґ.

При кінці мітінґу виступив зі споминами оден стрілець 9 бриґади, 3 куреня, 3 сотні. Він сказав:

— Ви бачили тих людців, що тепер опустили салю. Ви знаєте, що це за бувші стрільці УГА? Це ті куркульські синки, що навіть ніколи фронту не бачили. Вони сиділи в тилу по ріжних командах, ріжних жандармеріях і на приказ корпусників здирали з селян останні черевики з ніг і останнє лахміття з плечей, які лишилися на їх ногах і плечах по небіжці Австрії. Ті ж самі куркульські синки гонили наших селян на підводи, а як не знайшли коней в стайні, то шукали за ними в скринях і за образами, причому вони рабували в селян останній їх гріш, останнє їхнє майно. Коли-ж який селянин відважувався ставити їм опір, то ці куркульські синки розправлялися з ними таким же самим способом, як тепер розправляється над західньо-українськими селянами польська салдатеска.

Ці куркульські синки тому тепер втікли з салі, бо боялися почути з наших уст слова правди. Вони теж боялися почути про те, як то вони розстрілювали на приказ корпусників наших стрільців тільки за те, що ті, переходячи попри свої села, вступали домів зміняти білля.

Притому бесідник навів примір, як поручник Статкевич розстріляв у селі Копичинцях стрільця тільки за те, що той вступив до дому за чистім біллям. Другий стрілець зі салі підтвердив той факт.

Далі бесідник вказав на те, як корпусники розкрадали цілі маґазини, цілі потяги ріжного майна, віддавали його своїм коханкам, пропивали з ними та продавали ріжним спекулянтам, а стрільці ходили обдерті і голодні.

Після промови останнього бесідника тов. голова прочитав резолюцію, яку всі приняли одноголосно повстанням з місць.

По приняттю резолюції присутні стрільці вибрали комітет з 7 товаришів, якому доручили скликати стрілецькі віча і вести між бувшими стрільцями УГА клясову освідомляючу працю.

При кінці мітінґу до нашої орґанізації ТУРФДім вписалося 5 нових членів. На тому мітінґу обговорювали теж стрільці і вояки УГА погромницькі події на Західній Україні і ухвалили резолюцію протесту.

Резолюція проти погромів на Західній Україні.

Ми, бувші січові стрільці і вояки УГА і робітники, зібрані в числі 350 в Українськім Робітничім Домі в Іст Виндзор, Онт., в неділю, 21 грудня 1930 р., вислухавши докладів і обговоривши минуле й сучасне положення в нашому поневоленому польською шляхтою старому краю — висловлюємо гострий протест проти польсько-фашістських погромщиків, які свавільно бешкетують по українських селах, нищать українські сільсько - господарські, культурні й освітні інституції, по звірячому катують українських селян й робітників, насилують і знущаються над нашими матерями, сестрами, жінками й доньками.

Ми пятнуємо угодовську політику українських буржуазних партій, яким не досить було того, що вони в 1918 — 19 роках звели на манівці визвольний рух українського трудящого народу, запроторюючи сто тисячну галицьку армію, віддали Західню Україну на уярмлення польській шляхті.

Українським панам, епископам і отаманам мало ще дванацятьлітніх страждань трудового українського народу під окупантською пансько - шляхетською владою, вони й нині, як нікчемні раби-підніжки міжнародного капіталу й польської шляхти, творять угоду з польською шляхтою та мостять шлях для нових жертв українських трудящих, підготовляючись разом з Пілсудським послати його "через Варшаву на Київ".

Гостро протестуючи проти нечуваного польсько - фашістського терору на Західній Україні й пятнуючи продажню політику української буржуазії, ми, бувші вояки Української Галицької Армії, закликаємо усіх січових стрільців, що опинились по цей бік океану, як і в старому краю, зірвати з політикою отаманів як в старому краю, так і по цей бік океану і лучитися тільки в робітничих орґанізаціях і йти під гаслом клясової боротьби:

за визвіл Західньої України з під польської окупантської влади і з-під опіки української буржуазії, а за прилучення її до Радянської України.

Геть польсько - фашістських насильників з наших земель!

Геть їхніх слуг — українських панів і отаманів!

Хай живе визвольна революційна боротьба українських трудящих мас!

Хай живе Західня Україна в злуці з Радянською Україною!

С. Гнідий, голова. *П. Мокосій, секретар.*

ПЕТЛЮРІВСЬКІ ПИСАКИ "УГ" ВЖЕ БРЕШУТЬ ПО ПРИВИЧЦІ Й ПО ПРОГРАМІ...

Брендон, Ман.

Недармо то в "Українських Робітничих Вістях" прищеплено назву петлюрівському "УГ" — рипиндя, вона таки й заслуговує на ту назву. Рипиндя, значить на простій мові брехачка, сплетниця. Що ця назва писакам "УГ" якраз пристала, на те вказує кожнісіньке число "УГ", у якому немає, здається, ні одного рядка, у якому була-б писана правда.

Я пригадую собі, що дня 24 вересня писаки петлюрівського "УГ" і з нашої місцевості містили також брехливий допис. Якийсь допису вач, підкурений православним петлюрівським кадилом, написав в "УГ", що один товариш з тутешнього відділу РЗТ поховав свого батька і навіть не поставив хреста на його могилі, хоч отримав по батькові $1,000 в спадщині.

Що батько помер одному товаришові з РЗТ, це правда. Та вже петлюрівською брехнею є говорення, що по батькові отой товариш отримав $1,000. Хто знає того товариша, той засвідчить, що батько не оставив йому ні одного цента, навпаки, за похорон отой товариш затягнув довг в інших і зараз мусить його сплачувати.

Та я не думаю, щоби петлюрівський писака аж так дуже зажурився отим похороном. Писакам петлюрівського "УГ" ходить лише о те, щоби не лише обріхувати українські робітничі орґанізації, але й її членів. І яку брехню не приписали-б петлюрівські писаки - брехачі, їхня рипиндя помістить все на своїх рептильних сторінках. Така вже, видно, служба брехачів.

Тутешній.

МИ МУСИМО ВЖЕ РАЗ УСУНУТИ ГАЛЬМО, ЩО СПИНЯЄ ОРҐАНІЗАЦІЙНУ ПРАЦЮ

Торолд, Онт.

Я вже два роки перебуваю у цій місцевості Торолд. Роботу активніше в українських робітничих товариствах важко розгорнути ширше зза байдужности самих членів наших масових орґанізацій. Поміж нами буває чимало таких, що понад все ставлять своє "я" й це чи не найбільше стримує усяку роботу в розгоні. Прийдеться нераз рішати якісь орґанізаційні питання, тоді менше береться на увагу самий зміст і потребу такої то справи, а здебільшого дивляться, хто справу підніс. Значить, розбирається питання, як то кажуть, по сусідськи.

Орґанізаційного життя освітньої праці в нас немає як слід розгорнутого. Нових членів важко здобути, а то й старих годі втримати при орґанізації. На підприємства не приходить чимало членів, не зважаючи на те, що на своїх ділових зборах схвалюють влаштувати таке чи інше підприємство. Якось одного разу я начислив на представленню 35 присутніх: 10 чоловіків, 15 робітниць і 10 дітей. І аматорам якось важко грати представлення перед таким числом публики. Правда, вчас забав не бракує в нас гостей. Приходять аж з поблизьких місцевостей.

Я гадаю, що члени й членкині наших масових орґанізацій повинні зараз провірити свою працю, підшукати, в чому лежить оте гальмо, що стримує орґанізаційно-освітню працю і його треба усунути. Саму роботу треба розгорнути з новим роком більше і заставити до праці усе зорґанізоване членство. Не можемо остатись позаді других наших орґанізацій.

Ф.

СТРІЛЬЦІ Й ВОЯКИ УГА! ЗМІЦНІМ ФРОНТ БОЙОВОГО ПРОЛЄТАРІЯТУ

Торонто, Онт.

Під керуванням своїх рідних патріотичних політиканів, робітники і селяне Західньої України нераз проливали свою кров не за свої власні інтереси, а за інтереси буржуазії без огляду на її національність.

Українська буржуазія завжди дерла свої очі на західню европейську буржуазію, яка зуміла не лише запанувати над своїми працюючими масами, але й своєю грабіжницькою політикою заволоділа мільйонами кольоніяльних мас, з яких вона експльоатує все їхнє природнє багацтво. Та на лихо українська буржуазія до цего нездібна. Вона, бачучи будь-яке незадоволення із своїх працюючих, плазує перед чужою буржуазією, віддаючи свій народ в неволю цій буржуазії, а для себе зате діставала і дістає великі привілеї.

Українська буржуазія бачила, що вдержати масу в своїх лабетах вона вже не зможе. Треба було шукати спільника та охоронця своїх інтересів, польську буржуазію, яка поможе катувати українські працюючі маси. Отак українська буржуазаі й запродала українських працюючих у шляхетську неволю.

Хто з бувших українських січових стрільців не погинули на фронтах, польські кати в спілці з УНДО-радикалами продовжують катування над безборонними масами, а котрим пощастило вирватись з їхніх лабет, то зараз примирають з голоду в країні канадійської буржуазії.

І коли нас спільна недоля вигнала в країну світової буржуазії, ми не повинні ограничуватись лише на словах, а братись до діла. Виправдати себе зможемо лише невтомною підготовчою працею до майбутніх боїв за знищення всесвітньої буржуазії.

Підготовча праця повинна бути така: в цілій Канаді, як і в інших країнах, де знаходяться бувші українські січові стрільці, повинні скликати масові віча, на яких повинні викривати всю зраду бувших старшин української армії. Ми зараз повинні пояснювати тим, що ще не зрозуміли клясової боротьби. Зробити ми зможемо тоді, коли ми всі масово вступимо до українських робітничих орґанізацій в Канаді. В цих орґанізаціях ми зможемо пізнати, що лише пролетарська революція визволить працюючу клясу під експльоатації капіталістичної кляси. Між нами не повинні знаходитись такі, що не зрозуміли ще свого становища і не належать до робітничих орґанізацій.

Ми, бувші українські січові стрільці, повинні йти з кличем: Геть з різною жовтоблакитною зграєю! Зміцнімо фронт пролетарської революції!

Сурмач.

ТАКИМ АБИ ПЛЯЩИНУ — ЗА РЕШТУ НЕ ДБАЮТЬ.

Торонто, Онт.

Це було в Торонто. Саме до одного дому мого односельчана на вулиці Річард зайшли двох колекторів з Укр. Роб. Дому. Вони йшли хата в хату поміж робітників українських і збірали передплату та пресовий фонд на робітничо-фармерську пресу. Зайшли й до мого односельчана. Саме у тій хаті вже було по випивці.

Не вспіли товариш і товаришка увійти до тієї хати, як на їх накинулась жінка-католичка, викрикуючи, що покличе поліцмена. Одначе, оті колектори не дуже слухали погроз нетверезої жінки, а стали переконувати, яку то користь приносить робітництву його робітнича преса і заохочували оту робітницю передплатити журнал "Робітниця".

Та не при своїм умі ота жінка ще більше накинулась на тих колекторів робітничої преси. Нічого було робити, товариш і товаришка вийшли, не вскуравши нічого в католички.

Оцю католичку вже знаю сім років. В неї немає дня, щоби хтось не ніс одної — три бочки пива чи пару пляшок вина. Пють щодня і бються теж щодня. Після випивки все хтось виходить з тої хати з попідбиваними очима. І на цей раз, коли в хату прибули колектори робітничої преси, пяньствуюче товариство вже було нетверезе. Аж на вулицю себе взаїмно викидали. Я зараз не подаю ймення отого односельчана, що проганяв зі своєю жінкою робітничих колекторів, але я ще подам його, хай усі знають про його.

Присутний.

БУНТ РЕВОЛЮЦІЙНИХ ВЯЗНІВ В ПЕРЕМИСЬКІЙ ТЮРМІ.

В тутешній тюрмі спалахнув бунт. За урядовим повідомленням, безпосередньою причиною бунту мало бути впровадження до вязничної келії, в якій карається 20 комуністів, трьох кримінальних вязнів. Обурені цим революційні вязні виломали двері, викинули кримінальників і підняли голосний протест. Політичні вязні інших вязничних келій приєдналися до протестаційної акції і зачали розбивати вязничні двері. Тюремна управа прикликала величезний відділ поліції і огневої сторожі, які спільними силами почали катувати політичних вязнів. Бунт продовжувався дві години.

Офіціяльне повідомлення не каже всієї правди. Причиною бунту було не тільки посадження між політичних вязнів трьох кримінальників, які насправді є поліційними конфідентами, що мали підслухувати політичних вязнів. Основною причиною бунту політичних вязнів є жахливі відносини, серед яких ці вязні перебувають в перемиській тюрмі. Їжа, яку дають цим вязням, є гірша як для худоби. Нечистота, побої, позбавлення вязнів будь-якої літератури доводить їх до роспуки.

НЕ БУЛО Б ЗРАДИ КОРПУСНИКІВ І ВАТАЖКІВ ЗУНР ВЧАС 1918 Й 1919 РР. — ЗАХІДНЯ УКРАЇНА БУЛА Б РАДЯНСЬКОЮ

Венкувер, Б. К.

Оті робітники й робітниці, що прибули після війни в Канаду, знають добре, як зраджують українські політичні гендлярі з УНДО-радикального табору українські працюючі маси на землях Західньої України. Їхня зрадлива робота тягнеться з самого початку так званих визвольних боїв з 1918 й 1919 років, вчас воєнних боїв за визволення українських земель з кігтів польської шляхти.

І саме за тієї масової зради, якої допустилися політикани з УНДО - радикального таборів сьогодня царить на Західній Україні окупантська влада польської шляхти. Не було-б тієї зради, Західня Україна була-б сьогодня в злуці з Радянською Україною розгортали соціялістичне будівництво у своїй країні. Та сталося. УНДО-радикали воліли обрати польську шляхту і її підкорити землі Західньої України враз з трудящим населенням, чим проводити соціялістичне будівництво впарі з трудящими Радянської України.

Прийшов рік 1922. Польська окупантська влада проголосила вибори до польського сойму. В той час рада амбасадорів ще "вирішала" долю земель Східньої Галичини, хоч направду вона вже в роках 1919 віддала польській шляхті оті землі на уярмлення. Але синьо-жовті політикани з УНДО-радикального табору обманювали українських трудящих ще тією радою амбасадорів, обріхуючи українських селян і робітників, що рада амбасадорів готовить для Східньої Галичини "самостійність". І саме тому оті партії постановили бойкотувати польський сойм і не брати участі у виборах.

Одначе за пару днів до виборів радикали перші на чолі з попом Ільковим приступили до гиборчої акції і з допомогою польської поліції провели своїх 8 послів до польського сойму. Перша заява отих радикальних послів в польському соймі ще перед рішенням ради амбасадорів була домагання до ради амбасадорів, щоби Східню Галичину залишити при Польщі, бо того "бажає" український нарід. Оту заяву польська шляхта роздула по усьому капіталістичному світі. Отим шляхом національної зради йшла радикальна ільківщина й даниловичівщина щораз далі й щораз глибше.

Зараз після законного віддання Східньої Галичини радою амбасадорів на визиск польській шляхті в 1923 р. УНДО-радикали навдогін одні одним вислуговуються польським панам, гендлюють шкурою українських трудящих і наспілку з польською шляхтою готують збройний напад на Радянську Україну, щоб назад повернути землі Радянської України польським поміщикам, а фабрики міжнародньому капіталові.

Все те бачуть українські трудящі Західньої України, стежать за гендлярською політикою УНДО-радикалів і йдуть в протинаступ на отих УНДО-радикальних льокайчуків польської шляхти. Визвольний рух на Західній Україні змагається, українські селяне революціонізуються, масовий зрив готується. І хоч як намагається УНДО - радикальна зграя на спілку з фашістською поліцією Пілсудського здавити визвольний рух, їхні зусилля пропадуть намарно. Революційної хвилі на Західній Україні не стримати польській шляхті та її льокаям з УНДО-радикального смітника. У тій революційній хвилі ота зграя найде свій гріб.

Е. Джуринський.

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти"!

ЗАМОВЛЯЙТЕ НАЙНОВІШУ КНИЖКУ!

ЩОЙНО ВИЙШЛА З ДРУКУ ЦІКАВА КНИЖКА

ЕРІХ МАРІА РЕМАРК

На Західньому Фронті Без Змін

Переклад з німецької мови Ж. Бургардта

Передмова К. Радека

ВИННІПЕҐ, КАНАДА, 1930

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 50 ЦЕНТІВ.

ЦЯ КНИЖКА РОЗІЙШЛАСЯ В МІЛЬЙОНАХ ПРИМІРНИКІВ НА ДЕСЯТКАХ РІЖНИХ МОВ.

Замовляйте її таки зараз. Замовлення посилайте на адресу:

WORKERS AND FARMERS BOOK STORE

600 SELKIRK AVENUE —:— WINNIPEG, MANITOBA